

Ljndeni

STRÁŽCA VODY

PRÍBEH O ZLOMENOM SRDCI

CHARLES
MARTIN

OD AUTORA BESTSELLEROV
HORA MEDZI NAMI A KEĎ SVRČKY PLAČÚ

Strážca vody

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Charles Martin
Strážca vody – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

STRÁŽCA
VODY

CHARLES MARTIN

STRÁŽCA
VODY

Ljndeni

Johnnymu Sarberovi
môjmu bratovi

Dym špirálovito stúpал tri míle ďaleko. Bol hustý a čierny a vychádzal z dvoch rovnakých turbodieselových motorov. Na blednúcej modrej oblohe oblizovali dym oranžovočervené plamene, prezrádzali mi, že oheň je žeravý a silnie. Keď sa tá horúčava dostane k palivovým nádržiam, vybuchne celá multimiliónová jachta, rozletí sa na márne kúsky a jej úlomky klesnú na dno oceána.

Otočil som kormidlom mojej sedemapolmetrovej lode ostro doprava a posunul som plynovú páku dopredu. Zdvihol sa vietor a vlny s bielymi hrebeňmi dosahovali takmer meter. Nastavil som trimové klapky nadol, aby sa korma viac nadvihla, a moja loď sa začala kĺzať k potápajúcemu sa plavidlu. Zvládol som tú vzdialenosť za čosi viac ako tri minúty. Sedemdesiatpäťmetrová loď *Gone to Market* ležala v drifte, naklonená na záveternú stranu. Zhruba sto dier po guľkách na korme vysvetľovalo, prečo stratila kormidlo a motor. A možno aj prečo horela.

Okrem toho mi to prezradilo, že Fingers sa dostal na loď.

Vlny sa lámali nad provou a voda zalievala kuchyňu a hostovské kajuty. Keď provu zaliala voda, korma sa už dvíhala a prova nebezpečne smerovala ku dnu Atlantiku. Či už je na vine výbuch, alebo voda, dlhšie nevydrží. Nasmeroval som Whaler dozadu a pristával som so sklopenou zadnou plošinou. Predné lano som

voľne uviazal na úväzník a vyskočil som na hlavnú palubu nad salónom, kde som našiel tri telá s početnými strelnými ranami. Vystúpil som po točitých schodíkoch nahor na palubu vedľa mostíka a našiel som ďalšie dve telá.

Po Fingersovi ani stopy.

Kopnutím som otvoril dvere na lodnej kancelárii, potkol som sa na ďalšom tele a bežal som na mostík, kde ma privítala sprška slanej vody lejúca sa cez rozbité sklo. Ak tam aj niekto bol, spláchlo ho do mora. Vyliezol som na hornú palubu nad majiteľovým salónom. Victorova manželka ležala vo zvláštnom uhle na dlážke. Jej tri strelné rany mi prezradili, že Fingers sa k nej dostal prv než ona k nemu. No zbraň v ruke mala prázdnu. A to bolo zle. Vytiahol som zo steny sekeru a zaťal som do dverí z honduraského mahagónu vedúcich do Victorovej luxusnej kajuty. Aj on mal v tele tri strelné rany a ležal vykrivený, krk mal násilím zlomený, čo svedčilo o tom, že pri odchode trpel. A to bolo dobre.

Lod sa kolísavo nahla dopredu, čo naznačovalo, že dosiahla kritický bod a začala klesať nadol. Vedel som, že mám iba chvíľu, aby som našiel Fingersa a dievčatá a zmizol odtiaľto, prv než ma loď stiahne so sebou alebo vyletíme k nebu. Zišiel som po schodoch a zamieril do strojovne, ale tá bola zaliata. Čvachtal som sa po pás vo vode do kajút posádky, popri Victorovej modlitebni ku dverám do kotvovej komory, kde sa voda sfarbila načerveno.

A tam som našiel Fingersa.

V skutočnosti som ho najprv začul, až potom uvidel. Kloktavo dýchal. Keď som zahol za roh, usmial sa, ale smiech zmizol. V ruke držal Sig Sauer, ale nevedel zdvihnúť ruku, hoci pištoľ bola prázdna. Chytil som mu hlavu a začal som ho ťahať nahor, on však ukázal na dvere do kotvovej komory. Zmohol sa iba na jedno slovo: „Tam...“

Cez medzeru pod dverami sa liala voda, čo znamenalo, že miestnosť je zaplavená. Skúsil som západku, ale tlak zvnútra mi nedovolil otvoriť dvere. Čvachtal som sa nazad do strojov-

ne, preplával som na druhú stranu - usiloval som sa nedýchať toxický dym, ktorý ma pálil v očiach -, zdvihol som zahrotené páčidlo ležiace pri stene a vrátil som sa ku kotvovej komore. Strčil som špičku do mechanizmu zámky a zaprel som sa nohami.

Za chrptom som počul smiech. „Na viac sa nezmôžeš?“ Fingers sa zadúšal a oprskal ma krvou. „Potiahni silnejšie.“

A tak som potiahol z celej sily. Keď tlak zvnútra a moje páčenie zvonka vylomili zámku, dvere sa rozleteli a pritisli Fingersa aj mňa k stene, kým sa hladina vody nevyrovnala. Keď sa to stalo, začul som krik dievčat, ale tie zvuky tlmila voda. Fingers ukázal na akvalung tesne pri dverách. Vedľa neho viseli rozličné závažia a výstroj vrátane podvodného reflektoru. Skontroloval som regulátor, strčil som ramená do popruhov, zapol som svetlo, potom som plával dolu schodmi vedúcimi do tmavého brucha lode.

Tam som našiel sedem vydesených dievčat zhrknutých dokopy a dýchajúcich posledné zvyšky vzduchovej bubliny v ponárajúcom sa konci provy. Chvíľu som ich pobádal, poznamenal som čosi o *Titanicu*, potom sme vytvorili reťaz a viedol som ich cez tmavú vodu hore schodmi. Keď dievčatá uzreli denné svetlo, vyplávali von, začali stúpať po teraz naklonenom kýle k salónu na hlavnej palube a k mojej lodi.

Všetky boli vyplašené, triasli sa a zväčša boli nahé. Marie medzi nimi nebola. Vrátil som sa do tmavej diery, ale ani tam Marie nebola.

Zamieril som znova k Fingersovi, hlava mu klinkala. Zatriasol som ním. „Fingers! Fingers!“ Otvoril oči. „Marie? Kde je Marie?“

Pokúšal sa niečo povedať.

Naklonil som sa k nemu.

Pokrútil hlavou. „Je preč.“ To priznanie ho bolelo.

„Ako to myslíš, že je preč?“

Roztvoril ruku a do vody padla prázdna škatuľka od liekov. V očiach mal slzy. „Skočila cez palubu.“ Zmíkol, nechcel povedať, čo sa stalo potom. „K členku mala priviazané závažie.“

Tá predstava ma vydesila. Takýto koniec ma zdrvil.

Objal som Fingersa okolo pliec – a vtedy som pocítil dieru, ktorú som si nevšimol. Prebehol som mu rukou po hrudi a cítil som, ako si Fingers pravou rukou zakryl dieru, ktorou vyšla guľka. Pokrútil hlavou. Guľka vnikla dnu kúsok od chrčtice a vyletela mu z hrude.

Natlačil som do tej diery kus jeho košele, jeho Sig som si strčil pod tielko a ťahal som ho hustnúcim dymom hore na hlavnú promenádu paluby. Kým som ho ťahal, hľadel na svoj ošúchaný Sig a s úsmevom povedal: „Chcem ho nazad.“ A rozkašľal sa. „Keby tá pištoľ vedela hovoriť...“

Vlny nadhadzovali moju loď ako plaváček. Keď bolo všetkých sedem dievčat bezpečne na jej palube, vyložil som si Fingersa na plece a skočil som na provu. Keď sme tam pristáli, chvíľu sme sa kotúľali. Jedno z dievčat hodilo lano z úväzníka a ja som posunul plynovú páku dopredu. Prešli sme sotva štvrt' míle, keď zadunel výbuch. Fingers obrátil hlavu, keď ohnivá guľa zahalila *Gone to Market* a milióny kúskov superluxusnej jachty dopadli na hladinu Atlantiku kúsok od pobrežia severovýchodnej Floridy. Fingers odpočíval na prove, zaplavoval prednú časť Whalera tmavočervenou penou a spokojne sa smial. Zamieril som k pobrežiu, vypol motor a zaboril som kýl do piesčitého raja, ktorý Fingers nikdy neuvidí.

Ťažko sa mu dýchalo a nedokázal hýbať nohami. Bolo mi záhadou, ako vydržal tak dlho. Patrick „Fingers“ O'Donovan bol od prvého dňa, čo som ho poznal, tvrdý ako skala a nežný ako dych dieťaťa. Stoický, múdry, nebojácny. Ešte aj teraz bol pokojný.

Pera sa mi chvela. Hlavou mi vírili myšlienky. Nezmohol som sa na slovo.

Fingers mal problémy zaostriť pohľad, tak som sa mu začal prihovárať, aby som ho vrátil k životu. „Fingers, zostaň pri vedomí. Pri mne...“ Keď to nepomohlo, vyslovil som jediné slovo,

ktoré ho mohlo prebrať: „Otče.“ Fingers bol pôvodne kňazom, než začal robiť pre vládu. A keby ste naňho naliehali, povedal by vám, že ešte vždy je kňaz.

Fingers znova uprel pohľad na mňa. Predstieral úsmev a cez zaťaté zuby povedal: „Rozmýšľal som, kedy sa ukážeš. Najvyšší čas, že si niečo urobil. Kde si trčal, dopekla?“ Bol celý červený.

Takto sa to nemalo skončiť.

Fingers sa načiahol a ukázal na obdratý oranžový kufrík pripútaný ku konzole. Nikdy bez neho necestoval, preto kufrík absolvoval niekoľko stotisíc míľ. Vždy keď som si pomyslel na Fingersa, vynoril sa mi pred očami aj ten hlúpy oranžový kufrík. A hoci on i ja sme sa len málokedy s niekým rozprávali o našej práci, ak ste ho zastihli v správnej nálade, zvláštne dôrazne hovoril o dvoch veciach – o jedle a o víne. Jedno i druhé chránil s takmer posvätným zápalom. Preto sa o tom nárazu vzdorom, nepremokavom kufríku s láskou vyjadroval ako o svojom „obedári“. Nikto, ani len ja, sme sa nemohli postaviť medzi Fingersa a jedlo či pohár vína na súmraku. Niektorí ľudia si značkovali pamätné chvíle v živote cigarou alebo cigaretou. Fingers si ich značkoval červeným vínom. Pred rokmi premenil suterénnu miestnosť na pivnicu. Návštevníkov zvyčajne povodil dookola a dal im ochutnať víno. Ten vinársky snob často podržal pohár vo svetle, mierne zakrúžil vínom a poznamenal: „Zem vo fľaši.“

Jedno z dievčat uvoľnilo povraz a prinieslo mi ten kufrík. Keď som ho otvoril, Fingers položil ruku na víno a pozrel na mňa.

Kládol mi otázku, ktorú som nechcel, aby položil, a už vôbec som na ňu nechcel odpovedať. Pokrútil som hlavou. „Si kňaz, nie...“

„Prestaň. Nemám čas.“

„Ale...“

Pohľadom mi vyvrtal do duše dve diery.

„Ja...“

Vytlačil zo seba slová: „Najprv chlieb, potom víno.“

Odlomil som kúsok chleba a vyslovil som slová, ktoré som ho počul povedať aj sto ráz, „... toto je telo, ktoré...“, potom som položil Fingersovi chlieb na jazyk.

Omáľal ho v ústach a pokúšal sa prehltnúť, no iba čo sa rozkašľal. Keď stíchol, odzátkoval som fľašu, naklonil som ju a nalial som mu víno na pery. „Krv preliata za...“ Zažmurkal. Hlas sa mi znova zlomil. „Vždy keď toto činíte, velebíte...“ Nedopovedal som.

Prehovoril, prv než mu víno vniklo do úst. Úsmev na perách mu ladil s úsmevom v očiach. Ten úsmev mi bude chýbať. Možno najviac zo všetkého. Prihovárал sa najhlbším miestam v mojom vnútri. Vždy to tak bolo. Víno mu stieklo do úst a vytekalo po bokoch.

Krv s krvou.

Ďalší nával. Ďalší kašeľ. Držal som Fingersa, zatiaľ čo vlny kolísali jeho telo. Nádych. Potom dva. Pozbieral sily a ukázal na vodu.

Zaváhal som.

Oči sa mu obrátili stĺpkom, donútil ich vrátiť sa späť a prižmúril ich na mňa. Oslovil na menom. Robil to len vtedy, keď chcel zaujať moju pozornosť. „Bishop.“

Pretiahol som Fingersa cez obrubu lode do teplej vody. Dýchal čoraz plytšie. Menej. Znova zaklokotal. Oči sa mu otvorili a zavreli. Na viečka mu sadal spánok. Chytil ma za košeľu a priťahoval si moju tvár k svojej. „Ty si... čo si... čo si vždy bol...“

Vošiel som po pás do priezračnej vody a Fingersovo telo sa vznášalo na hladine. Dievčatá sa zhŕkli, nič nehovorili, len plakali, keď červeň sfarbila vodu. Fingers mi potľapkal po hrudi a rátal na prstoch jednej ruky. Najprv ukázal všetkých päť prstov, potom rýchlo tri zohol a zostali len dva. Mal na mysli sedem. Vzápätí ukázal všetkých päť a zohol len dva. Mal na mysli osem. Potom na chvíľu prestal a po sedmičke prišla nula. Tými pohybmi hovoril 78:70.

Spoznal som túto jednoduchú šifru už pred mnohými rokmi. Vedel som, že Fingers cituje Žalmy, poznal ich naspamäť. Čísla 78 a 70 boli narážkou na kráľa Dávida a na to, ako si Boh „vyvolil svojho sluhu Dávida, od čriedy oviec ho vyzdvihol“. Skrátka a dobre Fingers hovoril o nás. O začiatku môjho učenia. To bolo pred dvadsiatimi piatimi rokmi, keď som bol druhák v akadémii. Fingers ma vyvolal z triedy a povedal čosi čudné. „Porozprávaj mi, čo vieš o ovciach.“ Odvtedy sme prešli tisícky kilometrov. Za tie roky sa Fingers stal mojím šéfom, učiteľom, priateľom, mudrcom, komikom a niekedy aj otcom.

Keď do môjho života vstúpil on, hneď bolo všetko iné.

Počas svojej kariéry bol Fingers na mnohých miestach, kde by ho zvuk mohol zabiť, preto sa naučil komunikovať číslami Žalmov – tým si vyslúžil prezývku Fingers, Prsty. Trik spočíval v tom, že ten, s kým sa rozprával, buď musel poznať Žalmy rovnako dobre ako on, alebo musel mať poruke Bibliu.

Keď Fingersov život vytekal do oceána, pritiahol si ma a vyšlo z neho: „Povedz... čo vieš... o ovciach.“

Tak sa to začalo. A tak sa to skončí. Pokúsil som sa o úsmev. „Rady blúdia.“

Čakal. Toto boli lekcie, ktoré ma naučil. Každá trvala rok alebo aj viac.

„Často sa stratia.“

„Prečo?“

„Pretože môžu.“

„Prečo?“

„Pretože tráva je inde vždy zelenšia.“

„A to sa volá?“

„Murphyho zákon.“

„Dobre.“

„Sú ľahká korisť. Lev nikdy nie je ďaleko.“

Prikývol.

„Málokedy nájdu cestu domov.“

„Takže potrebujú...“ súril ma.

„Pastiera.“

„Akého pastiera?“

„Takého, ktorý opustí teplo ohňa a bezpečie stáda a riskuje chlad, dážď, bezsenne noci, aby...“ Nedohovoril som.

„Aby čo?“

„Našiel jednu ovcu.“

„Prečo?“

Teraz som už plakal. „Pretože... tá jedna potrebuje...“ Nenačádzal som slová.

Zatvoril oči a položil mi dlaň na hrud'. Aj teraz ma vzal do školy – ukazoval mi dôvod, prečo mi zomiera v náručí. Šiel za jednou a zmenil ju na sedem.

Pritiahol sa ku mne. Z posledných síl. „Musím ti dať...“ Siahol pod košelu a vybral zakrvácaný list. Videl som jej rukopis.

Priložil mi ho na hrud'. „Odpusť jej.“

Neveriacky som naňho hľadel. „Mám jej odpustiť?“

„Milovala ťa.“

Z kútika úst mu tiekla krv. Tmavočervený potôčik krvi. Zatriasol mnou. „Nakoniec...“

Držal som list a zabudol som dýchať.

„Všetci sme len zlomené deti...“ zaklokotal.

Cívil som na papier. Ťarcha beznádeje. Z očí sa mi rinuli slzy.

Zdvihol ruku a palcom mi ich zotrel. Aj on plakal. Tak dlho sme hľadali. Dostali sme sa tak blízko. To, že sme nakoniec zlyhali, bolo...

Pokúsil sa usmiať a potom prehovoriť, ale nenachádzal slová. Retiazka sa pod ťarchou jeho ruky roztrhla a zostala mu v prs-toch, križik, ktorý mi priniesol z Ríma, sa rozhojdal. „Teraz je doma. Neľutuj. Nijaká bolesť, nijaký žiaľ.“

Prešla chvíľa. Zatvoril oči, telo sa mu nadnášalo na vode a zašepkal: „Už len jedno...“

Ruky som mal teplé a od vody a krvi klzké. Už som mu necítil pulz. Vedel som, čo chcel, a vedel som, že to bude bolieť. Nedo-

kázal som ho pustiť. Privinul som si ho na hrud' a držal som ho, kým z neho unikal život a zavládla tma.

„Rozptýl' môj popol, kde sme začínali...“ šepol mi do ucha. „Na konci sveta.“

Zadržal som vzlyk, slzy sa rinuli. V duchu som hľadel šesťsto míľ južne. „Ja nemôžem...“

Prekrížil si ruky, retiazka mu ešte vždy visela v prstoch. Slabučko sa usmieval. Pozrel som ponad vodu, ale srdce mi rozmazalo zrak a nič som nevidel. Naposledy som prikývol. Pustil ma a jeho telo mi ochablo v náručí. Jeho slová dozneli. Vyslovil posledné slovo. Zostal len jeho dych.

Sklonil som sa k nemu a dostal som zo seba: „Budeš mi chýbať.“ Žmurkol. Na viac sa nezmohol. Pozbieral som všetky sily, čo mi zostali. „Si pripravený?“

Oči sa mu obrátili stípkom, potom z hlbín tela vydoloval posledné zvyšky energie a sústredil sa na mňa. Hoci on bol možno pripravený, ja som nebol. Slová jeho života vytekali zo stránky. Odkiaľsi vydoloval silu na posledné slová. So zatvorenými očami mi poklopkal po hrudi a zamrmlal: „Nenes ju. To by ťa zabilo...“

Jednou rukou som ho držal pod krkom, druhou som zakryl dieru v jeho hrudi a povedal som ponad vodu slová, ktoré ma naučil: „V mene Otca... i Syna... i...“ Zažmurkal, z oka mu vytekla slza a ponoril som ho pod hladinu.

Držal som ho tam iba chvíľku, ale to stačilo, aby mu telo ochablo a z kútika úst mu vyšli posledné vzduchové bubliny, voda scervenela.

Hoci bol statnejší ako ja, keď som ho zdvihol, zdal sa mi ľahký. Akoby mu už odišla duša. Keď sa vynoril, oči mal otvorené, ale nehladel na mňa. Aspoň nie na tomto svete. A hlas, ktorý som počul desaťtisíc ráz, som už nepočul. Vytiahol som ho na breh a položil som ho na piesok, kde mu vlny obmývali členky. Vtedy som si všimol jeho ruky. Prekrížené ramená mu ležali na hrudi a prsty hovorili tak nahlas, že ich mohli počuť aj v nebi „2:2.“

„Je koniec.“

Privinul som si ho a plakal som ako malé dieťa.

Pobrežná hliadka zahalila dievčatá do diek a trom z nich dala infúziu. Keďže kapitán lode poznal Fingersa, vošiel do mora a pomohol mi preniesť telo. Jeden z členov pobrežnej hliadky sa ponúkol, že mi umožní ísť s Fingersom, zatiaľ čo oni dopravia moju loď do prístavu, ale odmietol som. Tam vonku bolo Marino telo.

Zlyhal som.

Vytiahol som svoju loď na breh. More urobí jednu z dvoch vecí: buď ju pochová v hĺbinách, alebo vyplaví jej telo na breh. O pár hodín neskôr, keď slnko zapadalo a na pokožke som mal zasušenu soľ a krv, postavil som sa na kraj mora a rozložil som list. Jeho ťarcha ma donútila klesnúť na kolená, kde mi vlny obmývali stehná.

Slová som videl rozmazane.

Láska moja,

viem, že tento list Ťa tvrdo zasiahne...

Palcom som si zotrel slzy a do svitania som chodil po brehu. Čítal som ten list znova a znova. Zakaždým to bolelo väčšmi. Zakaždým znel jej hlas vzdialenejšie.

Keď sa na obzore vynorilo slnko, príliv ju vyniesol na breh. Privinul som si jej nevládne bledé telo na hrud' a znova som sa rozplakal. Nahnevane, hlasno, zlomene. S jej telom v náručí. Pokožku mala priehľadnú a chladnú. Nevedel som dať zmysel svojmu životu. Ani tomu, čo sa z neho stalo, ani tomu, čo sa z neho stane. Bol som stratený. Bozkával som jej tvár. Jej studené pery.

Ale nedokázal som jej vrátiť život.

Povraz okolo členka mala odrezaný nožom, čo mi prezradilo, že si to kdesi v hĺbinách rozmyslela. Hoci odišla, ešte vždy sa mi prihovárala. Predierala sa späť. Ako sme tam ležali, zalievali nás vlny. Pritisol som si líce na jej líce.

„Spomínaš na ten večer, keď som ťa našiel vonku? Všetci ťa hľadali, ale nikomu nenapadlo hľadať ťa tak ďaleko. No bola si tam. Vznášala si sa sedem míľ od brehu. Bola si hrozne studená. Triasla si sa. Potom sa nám míľu od pláže minul benzín a pádloval som k brehu. Bála si sa, že sa k nemu nedostaneme. Ale našiel som ťa. Bol by som pádloval popri celom pobreží Floridy, keby to znamenalo, že môžeme zostať na lodi. Potom sme si založili ohník a opierala si sa o mňa. Pamätám sa na ten vášnok na tvári. Nohy mi zohrieval oheň a do nosa mi udierala tvoja vôňa. Netúžil som po ničom inom, len sedieť a dýchať. Zastaviť slnko. Povedať mu, aby pár hodín počkalo. ‚Prosím ťa, mohlo by si to na chvíľu odložiť?‘ Vtedy si mi položila dlaň na ruku a pobozkala si ma na líce. ‚Ďakujem,‘ zašepkala si a na uchu som cítil tvoj dych.

Bol som nikto. Šestnásťročný tieň blúdiaci po chodbách. Chalan s hlúpou loďkou, ale ty si zo mňa urobila niekoho. Tá noc bola naším tajomstvom, málokedy prešiel deň, keď sme sa nevideli. Nejako si vždy našla spôsob dostať sa ku mne. Keď som bol vo štvrtom ročníku, jedine ty si verila, že zlomím rekord. Štyridsaťosem sekúnd. Keď som dorazil do cieľa, stopky ukazovali štyridsaťsedem sekúnd aj čosi a zvalil som sa na zem. Dokázali sme to. Spomínam si na výstrel z pištole, ale nie na beh. Len si pamätám, že som letel. Vznášal som sa. Kričalo tisíc ľudí, ale ja som počul len tvoj hlas. Vždy som ho počul.

Neviem, ako sa dostanem z tejto pláže. Neviem, ako z nej odísť. Neviem, kto som bez teba. Fingers mi hovoril, aby som ti odpustil, ale nemôžem. Nemám ti čo odpustiť. Vôbec nič. Ani len... chcem, aby si vedela, ako mi je ľúto, že som ťa nenašiel skôr. Veľmi ma to mrzí. Hrozne som sa usiloval. Ale zlo je skutočné a niekedy ho ťažko počuť. Len by som bol rád, keby si ma počula. Prv než odídeš, prv než... chcem, aby si vedela, že som ťa ľúbil od prvej chvíle, čo som ťa stretol, a nikdy si neurobila nič – jediná vec –, aby som ťa ľúbil menej. Bolí ma srdce. Veľmi. Puk-

lo mi a bude to bolieť ešte väčšmi, keď vstanem a odnesiem ťa odtiaľto. Ale nech pôjdem kamkoľvek, všade ťa ponesiem so sebou. Uchovám si ťa vnútri. A vždy keď sa budem kúpať, plávať alebo popíjať či brodiť sa vo vlnách, alebo len stáť v daždi, dovoľím, aby ťa voda uchovala vo mne. Marie, kým je voda, si v mojom vnútri.“

Keď mi nad hlavou vyšlo slnko, zavolať som pobrežnú hliadku. Vrtuľník pristál na pláži, a keď sa jeho posádka ponúkla, že odnesie Marie namiesto mňa, odmietol som. Niesol som ju sám na rukách, ramená som jej prekrižil, pritláčal som si jej hlavu na hrud'. A prvý raz, odkedy som ju našiel, som jej roztvoril prsty a vložil som ruku do jej ruky.

Aj v hukote vrtuľníka ma počuli plakať.